

Y lo marabut en contesta:

—Oh, sultá, soch trobat aquest dematí eix cap de mort y desseguida se m'ha acudit á la pensa de com podria esbrinarho á qui'n perteneixia aquesta closca, y es l'hora que no hi pogut lograrho. Tal vegada'n sigui'l cap d'un sultá tant poderós com tú; tal vegada'n sigui'l d'un infelís, d'un pobre home com jo.

Traducció directa del árabe vulgar per

J. VIDAL Y JUMBERT.

Fullas secas

Del roser aquell que tu tan estimavas n'he arrencat una flor, poncella encara, la més hermosa y tendra de tintas grogas y fullam rissat, tal com las que un dia lluien son pàlit color en la negra nit de ta hermosa cabellera, tants cops per mi teixida y desteixida, tants cops per mi besada ab fruició y ab el deliri y goix de qui et volia tant y et vol encara ab remembransa del que fores com una il·lusió perduda per sempre més en l'espai infinit del "no ser," com una imatge ideal que fuig allunyantse sempre..... sempre fins á confondres sas esboiradas formas ab el transparent mantell del cel eternament blau, com etern será per mi ton dols recort..... del roser aquell que tu tan t'estimavas n'he arrencat una flor que sobre el marbre fret de ta llosana et deixo..... com llensada al etsar, com cayguda al descuit, abandonada y sola per plorar sobre ta fossa mon dol y ma tristesa. escolta..... ans qu'es mustigui, ans que son alé diví s'esfumi per l'espai perdent sa pura essencia, quan la quietut regui en aquest camp dessolat y em quan la lluna ab sos raigs esmortuits fagi sas fullas encara mes groguencas, quan sigueu ben solas, surt de ta tom-

ba tenebrossa y digasli qu'et canti el poema de mon anyorament tal com jo li vaig fer, encara cada fulla es un cant de tendra melodía, vers tu, dona estimada, cada espina et dirá quan he sofert plorant de nit y dia, per ta malhaurada estrellà..... es del roser aquell que tu tan estimavas ma missatjera d'amor, poncella encara que sobre el marbre fret de ta llosana et deixo.

J. SISA.

Granollers 28 Octubre 1908.

La mort y lo cristiá

(LAVATER.)

Un jorn, un home virtuós se va topá ab la Mort. ¡Jo't saludo, missatjera de la immortalitat, jo't saludo! Aixís li va dir l'home virtuós.

Y li va contestar la Mort: - Fill del peccat, ¿có'm no tremolas á mon devant?

—No tremolo, per quequi no ha de tremolar devant de sa conciencia, menys ha de tremolar devant teu.

—¿Y no t'esporgueixes al sentirne' ls gemechs de las malalties que'm precedeixen formant par del meu séquit, y me veus la suor freda gotejant de las mevas alas?

—No.

—¿Y per qué no'm tems?

—Perque las malalties y la suor m'anuncian la teva presencia.

—¿Y donchs, qui'ts tu, mortal, que no'm temis?

- Soch cristiá—li respongué l'home virtuós, sonrihent.

SAMUEL MAIMONIDES.

